

ת"פ 11483/11/14 - מדינת ישראל נגד נ ש

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 11483-11-14 מדינת ישראל נ' ש (עציר)

בפני	כב' השופטת ניצה מימון שעשוע
המאשימה	מדינת ישראל
נגד	
הנאשם	נ ש (עציר)
	ע"י ב"כ עו"ד יונס

גזר - דין

הנאשם הורשע על פי הודאתו בארבע עבירות של איומים ובעבירה של תקיפה סתם, כמפורט בכתב האישום המתוקן.

על פי הנתען באישום הראשון בכתב האישום המתוקן, ביום 31.10.14 הגיע הנאשם לביתו של אחיו (להלן: **המתלונן**), כאשר באותה עת שהו בבית המתלונן ואשתו (להלן: **המתלוננת**).

הנאשם איים על אחיו באומרו: "אם אתה לא מביא את הכסף, זה הסוף שלך", ותפס בגרונו של אחיו בשתי ידיו.

המתלונן נתן לנאשם שיק בנקאי ע"ס 10,000 ₪ ואז עזב הנאשם את המקום, תוך שהוא מאיים על אחיו ועל אשתו שישחט אותם.

על פי הנתען באישום השני, בעקבות האירוע שתואר באישום הראשון, נחקר הנאשם במשטרה ביום 3.11.14. הנאשם אמר לחוקר: "אם הם (הכוונה לאחיו של הנאשם) עושים איתי ככה, אני אעבור בית בית ואשחט אותם כמו דעאש, אני אגמור את החשבון איתם. בית הסוהר או קבר יותר טוב בשבילי, שמה דואגים לי אם צריך רופא הכל, אני לא צריך לדאוג לכלום".

על פי הנתען באישום הרביעי, ביום 5.11.14, בעת שהנאשם שהה בבית חולים הפסיכיאטרי גהה, התקשר הנאשם לגיסו של המתלונן ומסר לו כי "ברגע שישתחרר ישחט את ר ואת אשתו".

על פי הנתען באישום החמישי, בהמשך לאישום הרביעי, נחקר הנאשם ביום 6.11.14 במשטרה ובנסיבות אלה אמר לחוקר: "אני לא רואה בעיניים, אין לי מה להפסיד ואם יקרה משהו לאבא שלי אני ארצח אותו (הכוונה למתלונן) ואת

אשתו... עד שאני אראה אותו ואת אשתו בקבר אני לא ארגע... אם יקרה משהו לאבא שלי אני ארצח את ר ואת אשתו ואחר כך אתאבד. יש לי אח שטן". בהמשך אמר הנאשם לחוקר כי המתלוננת מסיתה את אחיו נגדו וכי הוא "לא יודע מה יעשה לה". הנאשם הוסיף עוד ואמר לחוקר: "אם אבא שלי ימות, אני אהרוג אותו ואת אשתו, אני לא רואה בעיניים ואתאבד... תגיד לשופט שאם יקרה לאבא שלי משהו, אין לי מה להפסיד, אני אתאבד, ולא יודע מה אני אעשה לאחי ר ולאשתו. עכשיו אני מאיים ואחר כך תעצרו אותי על רצח".

הנאשם נעצר ביום 3.11.14, והוא עצור עד תום ההליכים כנגדו.

עברו הפלילי של הנאשם

במסגרת הטיעונים לעונש הוגש גליון ההרשעות הקודמות של הנאשם.

מגליון ההרשעות עולה כי הנאשם הורשע בשנת 2013 בארבע עבירות של החזקת מקום להימורים והגרלות (בהתייחס לעבירות שבוצעו בשנים 2009-2010) והוטלו עליו מאסר על תנאי ומבחן.

חוות הדעת הפסיכיאטרית

במסגרת הטיעונים לעונש הוגשה ע"י ב"כ הנאשם חוות דעת פסיכיאטרית בעניינו, מיום 10.11.14, אשר נערכה במסגרת הליכי המעצר של הנאשם במטרה לבדוק את כשירותו לעמוד בדיון.

בחוות הדעת נקבע כי הנאשם הינו כשיר לעמוד לדיון.

כמו כן נסקרו תולדותיו ומצבו הנפשי.

תואר כי הנאשם, יליד 1977, הינו בן זקונים להוריו ולו 6 אחים.

הנאשם תאר עצמו כילד ונער סגור וביישן. סיים 9 שנות לימוד. התגייס עם פרופיל 45 על רקע נפשי, ושוחרר אחרי מספר חודשים בפרופיל 21.

נמסר כי הנאשם החל להמר בגיל צעיר והפסיד כספים רבים. ניסה להיגמל ללא הצלחה.

בשנת 2009 אושפז לראשונה אשפוז פסיכיאטרי לאור איומים בהתאבדות בשל קשיים כלכליים על רקע ההימורים. דווח כי היו עוד מספר אשפוזים ובמסגרתם נמצא כי הנאשם סובל מהפרעת אישיות, אך לא אובחנה הפרעה פסיכיאטרית מג'ורית, וכן לא עלה רמז לקיום מצב פסיכוטי או פגיעה בבוחן המציאות.

צוין כי אימו של הנאשם נפטרה לפני כ- 3 שנים והיא היוותה מקור תמיכה מרכזי בנאשם. תוארה הידרדרות במצבו מאז פטירתה.

בסיכום נרשם כי הנאשם הינו בעל הפרעת אישיות עם מרכיבים תלותיים כפייתיים וסכיזואידים. תואר כי הנאשם מטופל מזה 5 שנים באופן מסודר חלקית במרפאת בית החולים הפסיכיאטרי, בשל מצבי רוח ירודים, חרדות, ומחשבות

אובדניות. כן צוין קיום התפרצויות זעם. נמסר כי הנאשם התייחס לקיומו של סכסוך כספי עם אחיו וכן סכסוך בענין החזקת הדירה שבבעלות האחים.

נמסר כי בשל דפוסי אישיותו נוטה לאיים ולהתפרץ, ומנסה להגיע לפתרונות קיצוניים. עם זאת נמסר כי הנאשם ציין שבאם תימצא פשרה סבירה לא יפגע באחיו ובאשתו, ומכאן הובן כי הנאשם הינו בעל תובנה למעשיו ולחוק.

הטיעונים לעונש

טיעוני המאשימה

ב"כ המאשימה טענה כי על פי תיקון 113 לחוק העונשין העקרון המנחה בענישה הינו עקרון ההלימה, לפיו על העונש לשקף באופן מידתי את פגיעתה של העבירה בערכים המוגנים.

נטען כי הערך החברתי שנפגע ממעשיו של הנאשם הוא פגיעה בשלוות הנפש של המתלוננים, ובעקיפין נגרמה גם פגיעה בחופש הפעולה והבחירה של המתלונן.

ב"כ המאשימה הפנתה לאמירות בפסקי דין בע"א 103/88 משה **ליכטמן נ' מד"י** וברע"פ 2038/04 **שמואל לם נ' מד"י** בהם התייחס ביהמ"ש העליון לעבירת האיומים.

נטען כי מידת הפגיעה היא גבוהה ביותר, שכן מדובר במי שלא פסק מלאיים על אחיו וגיסתו הן בפני חוקרי משטרה, והן בביה"ח ולאחר הגשת התלונות כנגדו.

נטען כי בהתייחס לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה, מדובר באיומים בעלי אופי חמור ובוטה, אשר נאמרו כלפי אחיו של הנאשם ובהם הנאשם לא חסך בתיאורים ובמילים קשות.

נטען כי הנאשם חזר על כוונתו לממש את איומיו כלפי אחיו, והדגיש כי אינו מפחד ואינו ירא את אנשי החוק, כאשר לא חסך באיומים גם בפניהם.

נטען כי על ביהמ"ש להתייחס ליכולתו של הנאשם להימנע מהמעשים ולבחון באם נעשו עקב התגרות. נטען כי במקרה זה הבחירה לבצע את העבירות היתה נתונה באופן בלעדי בידי הנאשם, כאשר לנאשם היתה אפשרות ממשית להימנע מביצוע העבירות ושליטה מוחלטת באם להמשיך ולבצעם ולהחמיר בכך את המצב.

נטען כי לביצוע העבירות לא קדמה כל התגרות מצידם של המתלוננים, כאשר כלל לא ברור הרקע לאיומים, רצון בכסף או טיפול באביו.

הוגשה פסיקה לענין מתחם הענישה הראוי.

ברע"פ 1293/08 **קורניק נ' מד"י** אישר בית המשפט העליון את גזר דינם של בימ"ש השלום והמחוזי אשר הרשיעו את הנאשם בעבירה של איומים על בת זוגו של הנאשם בנפרד וגזרו עליו 12 חודשי מאסר בפועל.

בת.פ. 44917-06-13 (שלום קריות) **מד"י נ' אלפסי** הורשע הנאשם בעבירת איומים כנגד בת זוגו. בית המשפט קבע כי מתחם הענישה הראוי נע בין מע"ת ל- 10 חודשי מאסר בפועל. על הנאשם הושתו 9 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו וכן מע"ת.

בת.פ. (שלום אשדוד) 33617-08-13 **מד"י נ' מולוקן** הורשע הנאשם לאחר ניהול הוכחות בשתי עבירות איומים כנגד אביו. בית המשפט קבע כי מתחם הענישה הראוי נע בין מאסר קצר לבין 15 חודשי מאסר בפועל. על הנאשם הושתו 11 חודשי מאסר בפועל וכן הופעל מאסר על תנאי של 6 חודשים במצטבר.

בת.פ. (פ"ת) 670-13 **מד"י נ' טלה**, הורשע הנאשם לאחר הוכחות בשתי עבירות איומים כנגד בת זוגו. בית המשפט קבע כי מתחם הענישה הראוי נע בין מספר חודשי מאסר שיכול וירוצו בעבודות שירות ל- 15 חודשי מאסר בפועל. על הנאשם הושתו 9 חודשי מאסר בפועל בניכוי ימי מעצרו וכן מע"ת, פיצוי וקנס.

נטען כי בנסיבות תיק זה, לאור ריבוי העבירות, חומרתן ומהותן, והימשכות האירועים על פני שבוע, יש לקבוע כי מתחם הענישה הראוי הינו בין 12 ל-24 חודשי מאסר בפועל.

ב"כ המאשימה התייחסה לנסיבות שאינן קשורות בביצוע העבירה, וטענה כי מדובר בנאשם אשר הודה וחסך זמן שיפוטי, וכי עברו של הנאשם כולל הרשעה אחת משנת 2013 בצירוף של 4 תיקים שעניינם החזקת מקום להימורים.

נטען כי לנאשם נסיבות אישיות שניתן לזקוף לזכותו, בשל מצבו הנפשי, אך לדידה של המאשימה מצבו הנפשי הינו גורם המגביר את מסוכנותו, הן למתלוננים והן לציבור, וזאת בעיקר לאור העובדה כי הנאשם אינו מטופל באופן סדיר.

לאור האמור לעיל עתרה ב"כ המאשימה להשית על הנאשם מאסר בפועל ברף העליון של הענישה, מאסר על תנאי ארוך וממושך, פיצוי למתלוננים והתחייבות להימנע מעבירה.

נטען כי בנסיבות התיק לאור מצבו הכלכלי של הנאשם המאשימה נמנעת מלבקש קנס.

טיעוני הנאשם

ב"כ הנאשם טען כי הפסיקה אליה הפנתה ב"כ המאשימה אינה תומכת במתחם הענישה במקרה זה.

ב"כ הנאשם ביקש כי ביהמ"ש יראה באישומים נשוא כתב אישום אירוע אחד כמשמעות המונח בתיקון 113 לחוק העונשין, שכן מדובר במספר אישומים שיש להם רקע זהה, ואשר התרחשו בפרק זמן של שבוע ימים, בין האירוע הראשון

לבין המעצר, האשפוז והחקירה, וכל האיומים הופנו כלפי אותם בני משפחה.

ב"כ הנאשם התייחס לכך שמדובר בנאשם שאין לו עבר פלילי מלבד הרשעה יחידה בשנת 2013 בעבירות של החזקת והפעלת מקום הימורים, בגינה לא ריצה מאסר בפועל.

נטען כי מדובר בנאשם אשר לא תקף איש מעולם, ובמצב זה עולה השאלה, מדוע בפרק זמן כה קצר התנהג הנאשם כפי שהתנהג? נטען כי התשובה לכך ברורה מאוד.

ב"כ הנאשם טען כי הנאשם, אדם בן 37, אמנם נמצא ככשיר לעמוד בדין בהתאם לחוות הדעת הפסיכיאטרית, אך עדיין עולה מחוות הדעת תמונה לא פשוטה של הנאשם בתחום הנפשי.

נטען כי מחוות הדעת עולה שהנאשם סובל מבעיות נפשיות מגיל צעיר, הוא שוחרר מהצבא בפרופיל 21, ונשר מבי"ס בגלל אותן בעיות.

נטען כי בחמש השנים האחרונות הנאשם מטופל באופן קבוע בביה"ח גהה בשל בעיותיו הנפשיות, כמפורט בחוות הדעת.

ב"כ הנאשם התייחס לכך שמחלת נפש היא מכת גורל, כח עליון שפוגע באדם, וכן במשפחתו.

נטען כי הנאשם הסתבך בעבר בהימורים וטופל בגינם בעזרת המשפחה, אך לא הצליח לפתח אורח חיים תקין ורגיל.

נטען כי הנאשם המתגורר בבית הוריו ומטפל באביו המבוגר והחולה.

נטען כי אמו היוותה בעבר גורם תמיכה, עזרה לנאשם כלכלית ושימשה גורם מאזן בינו לבין אחיו.

נטען כי לאחר פטירתה, ונוכח מחלת האב, העניינים הכספיים עברו לידי האחים, ונטען כי ביוזמת האח המתלונן הופסקה העברת כספים לנאשם. נטען כי במקביל גם המל"ל סירב לתת לנאשם קצבה, כאשר נטען כי כל הגורמים הללו כאחד היוו רקע לעבירות נשוא כתב האישום.

ב"כ הנאשם טען כי אין להתייחס לנאשם, במצבו הנפשי, כמי שיכול היה להפעיל שיקול דעת ולהימנע מביצוע העבירה.

ב"כ הנאשם טען כי אדם שמאיים לפני שוטר, וחוזר על כך פעם ופעמיים, יש לראות זאת כזעקה לעזרה של מי שסובל ממוגבלות, גם אם לא הוגדר כמי שאינו כשיר לעמוד לדין, ואין לראות בכך בהכרח נסיבה לחומרה, אלא להיפך.

נטען כי אף עבירת התקיפה שיוחסה לנאשם הינה ברף התחתון.

ב"כ הנאשם טען כי הנאשם הגיע לבית אחיו לדרוש כסף לצורך מחייתו וטיפול באביו, היות שידע שאחיו מונע ממנו קבלת כספים, וזאת כאשר הנאשם תופס עצמו, כמי שמטפל באביו 24 שעות ביממה ומתמסר לכך באופן טוטאלי.

ב"כ הנאשם הגיש לביהמ"ש את גזר הדין של כב' השופטת פרנקל, מת.פ. 21771-12-13 מד"י נ' זיטון בו הורשע הנאשם בעבירות תקיפה ואיומים.

נטען כי באותו גזר דין סקרה כב' השופטת פרנקל פסקי דין של בתי משפט מחוזי ושלוש וקבעה כי מתחם הענישה בגין עבירה זו הינו בין מע"ת לבין מספר חודשי מאסר בפועל ועד שנה, תלוי בטיב האלימות.

ב"כ הנאשם טען כי האלימות בענייננו הינה ברף התחתון.

נטען עוד, כי הנאשם נעדר עבר פלילי בעבירות אלימות בכלל, מכל סוג, כאשר הרקע לביצוע העבירות הנוכחיות הינו אותו מצב לחץ שתואר, אשר הביא להתפרצות הנאשם.

נטען כי יש להתחשב במוגבלותו הנפשית של הנאשם, וניתן ללמוד מהאיומים כי לא מדובר במי שיודע לשקול את מילותיו, ובמצב זה יש להתייחס למעשים כמעשים ברף התחתון, הן מבחינת התקיפה, והן בעבירות האיומים.

לאור זאת טען ב"כ הנאשם כי יש לאמץ את הרף התחתון במתחם הענישה, ולהטיל על הנאשם עונש של מאסר על תנאי בלבד.

נטען כי הנאשם מצוי במעצר מזה חודשיים וחצי, וב"כ הנאשם טען כי יש להסתפק בתקופת מעצרו, ובפרט כאשר מדובר במעצרו הראשון של הנאשם.

הנאשם עצמו התייחס לרקע לביצוע העבירות בדיון שהתקיים.

לדבריו הוא טיפל באביו באופן מלא במשך שלוש וחצי שנים.

הנאשם טען כי לו ולאביו היו הכנסות מקצבאות מל"ל ולאחר שאמו נפטרה האחים שינו מהמצב שהיה. נטען כי אחיו מונה כאפוטרופוס לאב, והבית היה מתקיים מהקצבה של הנאשם בלבד, כאשר האחים מוסיפים סכומים של מאות שקלים מדי פעם.

הנאשם טען כי במשך 8 חודשים לא קיבל קצבה מהמל"ל והמצב הגיע לידי כך שלא נותרו כספים לקיום היומיומי של הבית.

כאשר פנה הנאשם לאחיו הם אמרו לו להסתדר, אך במצב שנוצר לא נותר כסף לרכישת תרופות הן לנאשם והן לאביו. כאשר פנה הנאשם לאחיו (המתלונן) הוא שוב אמר לנאשם להסתדר וניתק את השיחה עימו. הנאשם טען שהאחים, המנהלים משפחות עצמאיות, אינם פנויים לטיפול באב ובן ואמרו שיעבירו את האב לבית אבות.

הנאשם טען כי התנגד לכך וביקש שיתערב גורם חיצוני להסדיר את הבעיות במשפחה.

הנאשם טען כי מאז שאמו נפטרה הורע מצבו הנפשי.

כן נטען כי כיום בהיותו במעצר הוא סובל מהניתוק מאביו וטוען כי מתקשה בשהייה במעצר בתנאים שאינו מורגל אליהם.

הנאשם טען כי הוא מצטער על מעשיו ומתחרט, אך התייחס לכך שהיה במצב של חוסר איזון מבחינה תרופתית ובמצב של לחץ נפשי וכלכלי כעולה מהנסיבות שתוארו לעיל.

ב"כ הנאשם הוסיף כי האח המתלונן הגיש בקשה להשתחרר מהאפוסטרוסות, ובמצב זה ינוטרל המתח בין הצדדים.

דין

אין חולק, כי מדובר באיומים חוזרים ונשנים, המצויים ברף העליון מבחינת תוכנם, אשר הושמעו תוך פרק זמן קצר ע"י הנאשם, פעמיים באזני קרובי משפחתו ופעמיים באזני שוטרים שחקרו אותו על המעשים. התקיפה הינה ברף הנמוך והתבטאה בלפיתת צווארו של המתלונן בידיו, ללא סימני חבלה.

האיומים והתקיפה נסבו סביב דרישתו הנחרצת של הנאשם מאחיו המתלונן כי יעביר אליו כסף, שמקורו ככל הנראה בקצבת האב במל"ל, לצורך מימון צרכי מחייתו ומחיית האב. הנאשם מציג את הדרישה כתמימה ואף חיונית למחייתו ומחיית האב בו הוא מטפל ואותו הוא סועד בחוליו, אך על רקע התמכרותו של הנאשם להימורים, ולנוכח העובדה שלא נשמעה גרסת המתלונן ויתר האחים לגבי הרקע לדרישת הכספים, אין לשלול את האפשרות, כי הנאשם דרש את הכספים למטרת הימורים ועל רקע זה סרב המתלונן להעבירם לו.

אין ספק, כי היה באיומים, לפחות אלה שהושמעו בפניהם של המתלוננים או באזני קרוב משפחתם שהביאם לידיעתם, כדי להלך אימים על המתלוננים ולפגוע בשלוות חייהם ואף לכפות את רצונו של הנאשם עליהם, כעולה מעובדות האישום הראשון.

מתחם הענישה בגין רצף האירועים נשוא כתב האישום, שיש לראותם כמכלול התנהגותי אחד, הינו, בהתאם לפסיקה שהוצגה, ממספר חודשי מאסר בדרך של עבודות שירות, עד 18 חודשי מאסר בפועל.

במסגרת מתחם הענישה, אני נותנת משקל לקולא להעדר עבר פלילי בעבירות דומות והעדר עבר מכביד בכלל, קרבתו של הנאשם לסייג של העדר אחריות פלילית עקב ההפרעות הנפשיות מהן הוא סובל, העובדה כי הנאשם מטופל באופן

סדיר יחסית מזה חמש שנים, מצב הדחק הכלכלי בו היה נתון בעת האירועים, נטילת האחריות וחסכון הזמן השיפוטי וזמנם של המתלוננים והעדים. התרשמתי, כי הנאשם אינו אדם אלים אלא ביצע את העבירות במצב דחק נפשי, על רקע מגבלותיו.

המדובר במאסר ראשון שהיו לו השלכות מרתיעות על הנאשם ויש לקוות כי הלקח נלמד, על אף מגבלותיו הנפשיות, וכי יימנע מלפעול בצורה פורצת חוק במגעיו עם בני משפחתו בעתיד.

מומלץ בזה בפני בני משפחתו של הנאשם, להסדיר העברת כספי הקצבאות או מצרכי המזון שיירכשו בהם, באופן קבוע, לצורך מחיית הנאשם והאב, ככל שהנאשם ממשיך להתגורר עם האב ולסעוד אותו.

אני גוזרת על הנאשם חמישה חודשי מאסר בפועל, החל מיום מעצרו - 3.11.14.

שלושה חודשי מע"ת למשך שלוש שנים, שלא יעבור עבירה בה הורשע.

הודעה זכות הערעור תוך 45 יום.

ניתן היום, י"ב שבט תשע"ה, 01 פברואר 2015, במעמד הצדדים.